

7. POGLAVLJE

O sam je ujutro prvoga dana mjeseca srpnja, a Lana i ja sjedimo u autobusu koji izlazi iz Zagreba.

Noćas nisam ni oka sklopila. U želucu sam osjećala nekakvu tjeskobu pomiješanu s adrenalinom koji su izlučile moje nadbubrežne žlijezde. Nisam znala, točnije još uvijek ne znam, što me čeka i ne znam ni je li mi zbog toga teže ili lakše.

Uglavnom, i Lana i ja smo spremne za gotovo desetosatni put. Časopisi, tri kile sendviča, tri litre soka i tračevi prikupljeni iz svih žutila trebali bi biti dovoljni.

- Što misliš, je li Marija trebala proći razred? – upita me Lana.
- Marija? – prođe nekoliko sekundi dok se prisjetim tko je to. – Aha, Marija! Gle, budimo realni, nije zaslužila dvojku iz zemljopisa, ali mislim da se Kovač nema snage družiti s njom i tijekom ljeta. Zar baš moramo pričati o školi?
- Isuse, stvarno! Praznici su tek počeli, a ja već pričam o *onoj ustanovi*. Sigurno su mi isprali mozak!

Uplašeno me pogleda. Ona stvarno ima žute minute.

- Lana! Isprat ću ti ga ja ako nastaviš s ovakvim izjavama! Kako bi ti, molim te, isprali mozak? Jednostavno si *onom ustanovom* zaokupljena devet mjeseci godišnje i ovo je samo posljedica te činjenice.
- Aha, dobro! Ali, znaš, gledala sam jedan film u kojemu su nekom agentu američke vlade isprali mozak pomoću šampanjca jer je otkrio da vojni vrh planira baciti hidrogensku bombu na Rusiju, što bi uništilo istočnu Europu i Aziju...

- Jesi ti možda otkrila neku tajnu kojom bi mogla spasiti svijet? Ili barem uništiti ugled predsjednika?
- Nisam – pokunjeno odgovori.
- Mislim da u tom slučaju nema razloga za brigu.

Okrenem se na bok i uzmem OK! u ruke.

* * *

Nekoliko sati kasnije, nakon što smo stali na sporednom odmaralištu uz autocestu, zaspala sam slušajući MP3. Sanjala sam da sam poznata matematičarka.

Inače, matematiku obožavam. Od tate sam naslijedila sposobnost brzog zbrajanja ogromnih brojeva, a od nekoga tamo šukundjeda snalaženje po papiru i prostoru. Dakle, sanjala sam da sam slavna matematičarka koja otkriva neku novu, užasno kompliciranu formulu...

Odjednom, autobus se naglo zaustavi i ja preplašeno otvorim oči. Što je to bilo? Zašto smo stali? Pogledam oko sebe. Ni ostalim putnicima ništa nije jasno. Barem tako izgledaju. Klinac zuri u Gameboy kao da je on razlog našeg zaustavljanja, cura uspaničeno gleda u mobitel pokušavajući vidjeti je li joj se frizura pokvarila, bračni par gleda kroz prozore s obje strane, a bakica moli krunicu.

Ugledam vozača kako izlazi van iz autobusa. Malo kasnije vrati se i kaže:

- Dragi putnici, moram vas obavijestiti da su se prednje gume probušile i da nećemo moći nastaviti put. Zato vas molim da jedan po jedan izađete iz autobusa i uzmete kovčege. Sljedeće odmorište udaljeno je svega jedan kilometar. Ja ću osobno javiti kolegi da dođe po vas. Karta je, naravno, besplatna. Hvala na pažnji! Sretan put!

On završi, a Lana i ja se samo pogledamo.

Ovo je trenutak u kojem ne znate biste li se smijali ili plakali. Da mi netko ispriča kako mu se ovo dogodilo, valjala bih se po podu brišući suze s lica. No, kada ja moram pješačiti kilometar po ovakvoj odvratnoj vrućini i to usred Like...

- Ovo bi trebalo poslati u "24 sata"! Što je njima? Što ako netko ima umjetni kuk? Ili slomljenu nogu? Ili bol u koljenu? – bijesni Lana.
- "Karta vam je besplatna..." Još najbolje da mi i kartu naplate! – pridružim joj se.
- Kreteni! Sve je to kriv Primorac!
- Kakav Primorac? – zbunim se. – Zar nije Primorac ministar školstva i sporta?
- Sve je to meni isto! Kako mogu dopustiti takvo ponašanje? Jesam li ja kriva što je njima pukla guma?
- Uopće se neću uzrujavati. Nema smisla. Bolje da nazovem tetu da se ne zabrine.
- Imaš pravo. Hajde!

Izvadim mobitel iz džepa i potražim tetu u imeniku.

- Hotel "Villa Nautica" Vama na usluzi! Kako Vam mogu pomoći? – začujem njezin glas.
- Bok, teta! Nora je!
- Oh, odlično! Baš sam te mislila nazvati. Gdje ste vi?
- Negdje uz nekakvu šumu u Lici...
- Što... Nora, ne čujem te...

Zar još i to? Čujem kako se signal počinje gubiti...

- Teta... Zakasnit ćemo otprilike dva sata... Ili više... Moramo pješice stići do drugog autobusa... Čuješ li me...
- Da, da...

Veza se prekine. Kladila bih se da sam čula kako mi se smije.

- Što je bilo? – znatiželjna je Lana.
- Nema signala. Ovo postaje sve bolje i bolje... Što ako ovog trenutka pred nas iskoči mrki medvjed? Ili dođe do odrona kamenja? Mi ne možemo ni pomoć pozvati!

Padnem u očaj.

- Nemoj mi to govoriti, znaš koliko sam plašljiva! Dosta mi je i samo hodanje, ne želim ni zamisliti što bi se sve moglo dogoditi! No, što ti je teta rekla?
- Ništa. Prekinula se veza. Ali, mislim da nam se smijala...

* * *

Nakon mukotrpne šetnje stignemo do odmorišta. I poželimo da nismo ni stigle.

Naš novi autobus jednom je nogom na smetlištu. Doslovno! Sjedala su očerupana poput kakvih kokoši, stakla na prozorima su popucala, a kvake zahrđale. Klimu predstavlja ventilator kod vozačeva sjedala, a televizor je vrlo sličan prvom ikada napravljenom. (Mislim da su čak ista generacija!) Kofar moram držati ispod sjedala jer se spremište ne može otvoriti.

Možda bih ovo trebala prijaviti Vladinom Uredu za ljudska prava?